

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 667/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EURO CASH s. r. o., ČSA 24, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Ondrejom Sochorom, Ulica prof. Sáru 3873/44, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 CoE 191/2012 z 30. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EURO CASH s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EURO CASH s. r. o., ČSA 24, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej

advokátom JUDr. Ondrejom Sochorom, Ulica prof. Sáru 3873/44, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 CoE 191/2012 z 30. júla 2013.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Krajský súd... uznesením zo dňa 30. 07. 2013, sp. zn. 24 CoE/191/2012 potvrdil uznesenie Okresného súdu Trnava... zo dňa 14. 03. 2012, sp. zn. 27 Er 618/2010, ktorým súd žiadosť súdneho exekútora... o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie... zamietol...

Krajský súd... sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu...»

Sťažovateľka ďalej uvádza, že sa sčasti stotožnila s právnymi závermi krajského súdu, avšak krajský súd podľa nej v rozpore s týmito závermi, ako aj v rozpore s ustanovením § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku nevydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Arbitrárnosť rozhodnutia podľa sťažovateľky spočíva v tom, že krajský súd *«žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo by malo byť povinnou náležitosťou notárskej zápisnice uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a z čoho uvedená povinnosť vyplýva. Konajúci súd taktiež žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo by absencia uznania dlhu (resp. existencia neplatného uznania dlhu, t. j. uznania dlhu neexistujúceho v čase uznania) mala mať za následok nedostatok materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice...»*

V prípade, ak by aj bol názor odvolacieho súdu správny, t. j. že hmotnoprávny dlh musí existovať, podľa názoru sťažovateľa sa však uvedená podmienka nemá skúmať ku dňu podpisu notárskej zápisnice, ale ku dňu, kedy je rozhodované o nariadení exekúcie, t. j. o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi...

Sťažovateľ taktiež poukazuje na dôležitú skutočnosť, a to že v čase rozhodovania Krajského súdu v Trnave (30. 07. 2013) bola pohľadávka sťažovateľa nepochybne splatnou (25. 02. 2013). Nakoľko je pre súd rozhodujúci stav v čase jeho rozhodnutia, mal podľa

názoru sťažovateľa konajúci súd na uvedení skutočnosť prihliadnuť, t. j. v čase rozhodovania bola pohľadávka sťažovateľa nepochybne splatná v celom rozsahu, pričom vykonateľnosť notárskej zápisnice nastáva zásadne uplynutím času na dobrovoľné splnenie povinnosti na plnenie (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 5/2000). Vzhľadom na uvedené považuje sťažovateľ argumentáciu Krajského súdu v Trnave, na ktorej založil svoje rozhodnutie („notárska zápisnica nie je materiálne vykonateľná, nakoľko peňažné plnenie, s vykonateľnosťou ktorého povinný vyjadril svoj súhlas v notárskej zápisnici, nebolo v čase spísania notárskej zápisnice splatné, a preto ani súdne vymáhateľné“), za nesprávne, nakoľko vykonateľnosť nastáva uplynutím času na dobrovoľné plnenie, pričom uvedená skutočnosť sa má skúmať ku dňu rozhodovania o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, a nie ku dňu podpisu notárskej zápisnice...

Sťažovateľ taktiež poukazuje na skutočnosť, že v súlade s ust. § 240a Exekučného poriadku účinného od 15. 10. 2008 Exekučný poriadok účinný od 15. 10. 2008, nevzťahuje, t. j. na tieto notárske zápisnice sa nevzťahuje ani obmedzenie ustanovené § 41 ods. 3 Exekučného poriadku, účinného od 15. 10. 2008...

Prvostupňový súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia z dôvodu, že exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, zákon obchádza a prieči sa dobrým mravom, pričom konajúci súd vyhodnotil, že zmluva o úvere obsahuje ustanovenia, ktoré sú neplatné. Prvostupňový súd uviedol, že exekučný súd je oprávnený preskúmať exekučný titul aj z hľadiska príslušných hmotnoprávných zákonných ustanovení, nielen z procesného hľadiska.»

Sťažovateľka na podporu svojho stanoviska uvádza právny názor Krajského súdu v Bratislave obsiahnutý v jeho rozhodnutí v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 132/2013 z 26. júna 2013, ktorý je podľa nej aplikovateľný aj na tento prípad (t. j. na notársku zápisnicu), v zmysle ktorého „napriek tomu, že exekučný súd nedisponuje legitimitáciou určovať existenciu, či neexistenciu práva, skúmať podmienky, ktoré predchádzali vzniku exekučného titulu, konštatovať neprijateľnosť zmluvných podmienok, súd prvého stupňa tak v preskúvanom rozhodnutí čini, čo treba odmietnuť ako neprípustné. Súdny v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 EP,

t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom formulovanými požiadavkami...“.

Sťažovateľka zhrňa svoje výhrady voči namietanému rozhodnutiu do tohto záveru:

„Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považuje sťažovateľ rozhodnutie Krajského súdu v Trnave (vrátane odôvodnenia, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi názormi prvostupňového súdu) za arbitrárne a v rozpore so zákonom, nakoľko prvostupňový súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie s poukazom na neplatnosť zmluvy o úvere, ktorú podľa názoru sťažovateľa podrobil skúmaniu nad rámec svojej právomoci, a odvolací súd s poukazom na materiálnu nevykonateľnosť notárskej zápisnice, pričom požiadavka odvolacieho súdu, aby dlh existoval v čase podpisu notárskej zápisnice, a aby v čase podpisu notárskej zápisnice bol aj splatný, nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, vrátane ust. § 41 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku.“

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo spoločnosti EURO CASH s. r. o., IČO: 36 637 301, so sídlom ČSA 24, 974 01 Banská Bystrica, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. 07. 2013, sp. zn. 24 CoE/191/2012, porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. 07. 2013, sp. zn. 24 CoE/191/2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti EURO CASH s. r. o... finančné zadosťučinenie vo výške 1,- EUR, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Krajskému súdu v Trnave povinnosť uhradiť spoločnosti EURO CASH s. r. o., IČO: 36 637 301, so sídlom ČSA 24, 974 01 Banská Bystrica, trovy právneho zastúpenia vo výške 275,94 EUR na účet jej právneho zástupcu..., v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné

preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoE 191/2012 z 30. júla 2013.

Ústavný súd, zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru, uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým uznesením krajského súdu porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“), s ktorým sa krajský súd stotožnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor

zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 27 Er 618/2010 zo 14. marca 2012 okrem iného uviedol:

„Predmetné plnenie, z ktorého má povinný pre nesplnenie pohľadávky vo výške 995,81 Eur zaplatiť oprávnenému sumu 1725,58 Eur s úrokom z omeškania ku dnešnému dňu vo výške 12 917,09 Eur, ktorá už v tomto čase 14-krát prevyšuje samotnú istinu, pričom ďalej narastá, možno považovať za plnenie úžerné. Úžerné plnenie spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi nemusí vyplývať iba z jeho obsahu, ale aj z celkového charakteru dojednania – v zmysle zhrňujúceho zohľadnenia obsahu, pohnútky a účelu pričom sú dôležité predovšetkým všetky okolnosti, za ktorých bol právny úkon uzatvorený. Plnenie, ktoré žiada oprávnený a ktoré mnohonásobne prevyšuje plnenie ním poskytnuté, by viedlo k celkom neodôvodnenému majetkovému prospechu oprávneného a znamenalo by neúmerne prísnu a bezdôvodnú sankciu pre dlžníka. Takéto plnenie je bezpochyby v rozpore aj s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dospel k záveru, že zmluva o úvere č. 9972/08 zo dňa 25. 2. 2008 obsahuje viaceré ustanovenia, ktoré sú neplatné, a to buď z dôvodu, že sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, alebo z dôvodu, že sú v rozpore s dobrými mravmi. Na základe toho exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, zákon obchádza a prieči sa dobrým mravom. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.“

Kľúčová argumentácia sťažovateľky proti uzneseniu exekučného súdu obsiahnutá v jej odvolaní proti nemu bola založená predovšetkým na tvrdení, že toto rozhodnutie je arbitrárne, pretože exekučný súd konal nad rámec svojej právomoci, keď hmotnoprávne

(pre)skúmal zmluvu o úvere, a nie samotný exekučný titul (notársku zápisnicu); notárska zápisnica podľa sťažovateľky obsahuje všetky formálne a materiálne náležitosti, ktoré sú potrebné pre jej vykonateľnosť. Okrem toho namietala, že ak exekučný súd považoval zmluvne dohodnutý úrok z omeškania za neprimerane vysoký, mal v časti úroku z omeškania zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia a nerozhodnúť zamietajúcim výrokom o žiadosti ako celku. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala uznesenie exekučného súdu vo výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnosti, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (II. ÚS 165/2011), resp. aký je rozsah tejto preskúmvacej právomoci exekučných súdov. Záver krajského súdu o oprávnení exekučného súdu preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania plne korešponduje so záverom zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku (§ 44 ods. 2, § 57 ods. 1); uvedené možno vzťahovať aj na skúmanie spôsobilosti exekučného titulu a predpokladov jeho vzniku (porovnaj napr. tiež II. ÚS 545/2010, IV. ÚS 183/2011).

Krajský súd v napadnutom uznesení potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne:

„... Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len OSP)... preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (§ 212 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, vec správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého

rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Záveru súdu prvého stupňa o tom, prečo bolo potrebné zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sú právne odôvodnené. Z dôvodu potreby vypořádania sa s odvolacími námietkami oprávneného a pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné doplniť (§ 219 ods. 2 OSP in fine) ešte nasledovné:

Z notárskej zápisnice – exekučného titulu nachádzajúcej sa v spise N 5/08, NZ 7781/08, NCR1s 7774/08 zo dňa 25. 02. 2008 uzatvorenej pred notárom JUDr. Vladimírom Gondom vyplýva, že povinní (V. B. a J. P.) ako dlžníci spísali vyhlásenie o uznaní dlhu s exekučným titulom, pretože povinní ako dlžníci uzavreli s veriteľom – oprávneným zmluvu o úvere, ktorou veriteľ poskytol povinným sumu 30.000,- Sk, pričom dlžníci sa zaviazali zaplatiť veriteľovi z poskytnutých prostriedkov úroky vo výške 50 %. Povinní zároveň vyhlásili, že uznávajú záväzok zo zmluvy v plnom rozsahu do dôvodu a výšky. Povinné osoby vyhlásili, že v prípade nesplnenia záväzkov zo zmluvy, sa notárska zápisnica stáva vykonateľným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku.

Osobitným exekučným titulom v sústave iných exekučných titulov je notárska zápisnica, v procese ktorej musia byť prísne dodržané všetky formálne náležitosti, aby z hľadiska uvedeného mohla splňať materiálne predpoklady vykonateľnosti. Notárska zápisnica má tomto prípade charakter zápisnice o právnom úkone, je v nej obsiahnutá dohoda povinnej osoby s oprávneným o splnení záväzku a veriteľ môže na základe takejto notárskej zápisnice viesť exekúciu bez predchádzajúceho vyhľadávacieho súdneho konania.

Predpokladom materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice sú označenie oprávnenej osoby, právny záväzok, právny dôvod (teda označenie právneho úkonu alebo inej právnej skutočnosti, na základe ktorých záväzok vznikol, napríklad uvedenie zmluvy, ak ide o zmluvný záväzok), predmet a čas plnenia a prítomnosť a riadne označenie povinnej osoby, ktorá s vykonateľnosťou výslovne súhlasí. Obsahom notárskej zápisnice je teda osvedčenie notára, že dlžník dal súhlas s vykonateľnosťou určitého záväzku. Notár nie je oprávnený v súvislosti so spisovaním notárskej zápisnice preskúmať, či právny dôvod daný hmotným právom skutočne existuje. Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu. Tento prejav vôle

povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Ak podstatou tohto prejavu je vyjadrenie povinného, že súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, jej vykonateľnosť je jeho základným účelom a cieľom, obdobne ako účelom a cieľom každého občianskoprávneho súdneho konania je zavŕšiť vzniknutý spor právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu...

Notárska zápisnica so súhlasom s vykonateľnosťou nie je samostatným zaväzovacím dôvodom a ani sa ním nezakladá domnienka o existencii dlhu v dobe jeho spísania. Pre nariadenie výkonu rozhodnutia podľa takejto zápisnice je podstatné, či obsahuje všetky náležitosti ustanovené pre jej vykonateľnosť. Exekučný poriadok v ust. § 41 ods. 2 písm. c) výslovne uvádza, že notárska zápisnica je exekučným titulom, ak povinná osoba v nej s vykonateľnosťou súhlasila.“

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd poukazuje na „... uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 183/2011-16, ktorým odmietol ako zjavne neopodstatnené sťažnosti oprávneného v obdobných prípadoch (oprávnený namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie v exekučných konaniach, v ktorých boli exekúcie vyhlásené za neprípustné a zastavené, pričom exekučným titulom bola notárska zápisnica spísaná zástupcom povinného splnomocneným na takýto úkon priamo vo formulárovej úverovej zmluve). V tomto uznesení sa ďalej konštatuje, že jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať, a preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho a lebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania...

Notárska zápisnica bola spísaná 25. 2. 2008, teda v deň uzavretia zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá rovnako dňa 25. 2. 2008. V čase podpísania notárskej zápisnice teda neexistoval dlh povinného, nakoľko tento sa nedostal do omeškania so splácaním záväzku. V čase spísania notárskej zápisnice existoval len záväzok v budúcnosti vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky oprávnenému. V čase uznania dlhu a vyhlásenia povinnej osoby

o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ešte žiadny dlh neexistoval a uznať možno len dlh, ktorý už vznikol a nie dlh, ktorý v budúcnosti môže vzniknúť.

Výška dlhu ako aj čas plnenia musia byť presne uvedené v notárskej zápisnici, nestačí odvolať sa iba na zmluvu o úvere. V danom prípade predmet plnenia, teda dlh povinného nie je dostatočne určitý a ani nie je zrejmé, kedy a v akej výške došlo k poskytnutiu plnenia zo strany oprávneného. Predmetná notárska zápisnica neobsahuje ani lehotu na dobrovoľné splnenie dlhu. V čase spísania žiadny dlh neexistoval a teda vykonateľnosť notárskej zápisnice podľa príslušných predpisov procesného práva ani nemohla nastať.

Na základe uvedeného nemôže byť notárska zápisnica spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 odsek 2 Exekučného poriadku, nakoľko nie je materiálne vykonateľná, vzhľadom na skutočnosť, že peňažné plnenie, s vykonateľnosťou ktorého povinný vyjadril súhlas v notárskej zápisnici, nebolo v čase spísania notárskej zápisnice splatné, a preto ani súdne vymáhateľné.“.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať, a preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uznesení sp. zn. 24 CoE 191/2012 z 30. júla 2013 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď namietanými uzneseniami potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 27 Er 618/2010 zo 14. marca 2012, ktorým okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Za týchto okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoE 191/2012 z 30. júla 2013 k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil a navyše rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia uvedeného rozsudku. Súčasne sa tým celkovo vyrovnal s námietkami sťažovateľky, ktoré sú v zásade totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoE 191/2012 z 30. júla 2013 a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014